

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 11 (36)

25 квітня 2017 року

НАРОДНА ДУМКА

Першотравень на заході

День міжнародної солідарності трудящих — свято, що відзначається 1-2 травня в 143 країнах, і в Україні також. Насправді нічого поганого в цьому пам'ятному дні немає. Походження його нерозривно пов'язане з боротьбою за коротший робочий день, яка почалася практично з появою фабричної системи виробництва в США. Понад 100 років тому чиказькі робітники вийшли на страйк, вимагаючи зменшення робочого дня. Однак мирний мітинг 1886 року закінчився кровопролиттям і жорстокими сутичками з правоохоронцями.

За кілька років після цього Паризький конгрес II Інтернаціоналу в пам'ять про ці події постановив, що кожного року 1 травня будуть проводитись мирні демонстрації робітників. Ініціативу підхопили багато європейських країн та США. Навіть Російська імперія підтримала тенденцію, і вже 1890 року у Варшавській губернії відбувся страйк, участь в якому взяли близько 10 тис. робітників. З тих пір 1 травня стало символом революції та класової боротьби.

Хоча головною причиною перших страйків у країні була мізерна заробітна плата, вимогами робітників були також питання коротшого робочого дня та право на створення робітничих організацій. Згодом, в умовах постійного зростання тривалості робочого дня, яка іноді сягала 15-20 годин на день, вимога його скорочення стала визначальною.

Також існувало таке поняття, як «маївка». З 1917 року так називали нелегальні зібрання революційно налаштованих робітників, які зазвичай влаштовувались за містом. Перша маївка в Україні відбулася 1890 року у Львові. Біля міської ратуші зібрались 4 тисячі робітників, які вимагали 8-годинний робочий день, заборонити використання дитячої праці та нічної праці жінок.

З часом кількість учасників мирних демонстрацій постійно зростала. Своєрідним апогеєм стала Лютнева революція, яку підтримали мільйони трудящих. Святкування стало відкритим, а серед гасел зустрічались: «Геть міністрів-капіталістів», «Вся влада Радам», «Пролетарі всіх країн — об'єднуйтесь» і т.д. Офіційно 1 травня почали святкувати вже після Жовтневої революції.

Від свята політичного до свята шашлика

В радянських умовах першотравневі демонстрації набули офіційно-політичного характеру — на відміну від західних країн, де вони перетворилися в карнавальні дійства. Коли Україна впродовж понад 70 років була частиною Радянського Союзу, це пролетарське свято було одним з найважливіших на його території та проходило під гаслом «Мир! Труд! Май!» з пишними демонстраціями та великим скупченням народу.

Трохи згодом, коли СРСР набув значного впливу, такі святкування вже мали примусовий характер — на парадах в честь Дня солідарності трудящих присутність була обов'язковою. Мабуть, це виглядало трохи театральним, коли святково одягнуті робітники йшли колоною з червоними прапорами, квітами та транспарантами під урочистий бій барабанів та політичні гасла, а верхівка комуністичної партії вітала їх із трибун. Всі ЗМІ майорили радісними повідомленнями, приуроченими до свята.

У сучасній же Україні 1-е травня набуло геть іншого змісту та забарвлення, й перетворилося на «Свято шашлика». Бо капіталісти у нас такі стали міністрами, у Верховній Раді теж геть не бідний народ зібрався, а пролетарів розігнали. І з цим ніхто не буде сперечатися. Тому народ з великим задоволенням, без всяких транспарантів і портретів керманів країни масово рушає на природу — смажити шашлики і сварити політиків.

Незабаром українці зустрінуть травневі свята. Від радянського минулого нас віддаляють вже майже 26 років, а звички вибиратися на «маївки» майже не змінилися. Тож що для нас означають ці календарні дати — 1-2 травня та 9 травня, які в нинішніх умовах сприймаються суспільством по-різному: це свята чи традиційні вихідні?

День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні

Вперше День Перемоги в СРСР став державним святом і вихідним днем 9 травня 1965 року.

Перше повноцінне святкування перемоги СРСР у війні проти гітлерівської Німеччини відбулося лише 24 червня 1945 року. У Москві на Червоній площі цього дня відбувся великий військовий парад, який приймав Маршал Радянського Союзу Георгій Жуков. Те, що на цій знаменній події був відсутній Йосип Сталін, багатьом історикам дало підставу вважати, що той не визнав 9 травня справжнім святом перемоги СРСР у Другій світовій війні. Адже його плани завоювання Європи були реалізовані лише наполовину — Червона армія зайняла тільки півконтиненту до Берліна, а не до Ла-Маншу чи Гібралтару.

Саме через це 1947 року 9 травня було визнано звичайним робочим днем, урочисті та офіційні заходи були унеможливлені. Ті, хто ще вчора проливав свою кров на фронті, були кинуті на інший фронт — трудовий, на відбудову економіки. Країна нарощувала військово-промисловий потенціал для протистояння Заходу, що призвело згодом до холодної війни.

І тільки 1965 року у 20-ту ювілейну річницю перемоги радянських військ проти Німеччини указом Президії Верховної Ради СРСР від 25 квітня, вперше після тривалої перерви, визнано 9 травня вихідним днем та перетворено його на загальнонаціональне свято. Цього дня відбувся величезний парад на Червоній площі. Кількість військ на ньому не поступалася парадові 24 червня 1945 року, а за кількістю техніки навіть його перевищувала.

Період «застю»

Саме на період так званого «розвинутого соціалізму» та правління Генерального секретаря ЦК КПРС «застійного» Леоніда Брежнєва припадає культ Дня Перемоги. Застосовувалася практика вшанування цього свята з помпезними військовими парадами, салютами, масовками за участю «офіційних» ветеранів. Такі ветерани на офіційних заходах розповідали ретельно препаровану, тобто оброблену, перероблену певним чином владну версію подій війни. Вигадані міфи підтримували могутність СРСР.

Одним з таких міфів було запроваджено на початку 80-х років минулого століття у шкільну програму «власноруч написаних» Леонідом Іллічем трьох книг: «Малая земля», «Возрождение» і «Целина». Так ось, герой «Малой земли» начальник політвідділу 18-ої армії полковник Леонід Брежнєв 40 разів на десантних кора-

блях переправлявся на плацдарм, під вогнем противника висаджувався на берег, особисто брав участь у бойових операціях на передовій, замінив загиблого кулеметника і вогнем стримував атакуючого противника, поки йому не прийшли на допомогу бійці. Просто Рембо якийсь, напевне згодом Голівуд запропонував Сільвестру Сталлоне використати прообраз Брежнєва в головній ролі його героя.

І саме брежнєвський варіант помпезного відзначання Дня Перемоги залишився у пам'яті більшості громадян Радянського Союзу, затьмаривши собою тривалу неувагу до 9 травня з боку великого керманіча «товариша Сталіна» та його наступника Микити Хрущова.

Відмінності з Днем Перемоги

День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні або День перемоги — державне свято та вихідний день в Україні, який офіційно відзначають 9 травня, починаючи із 2016 року. Воно прийшло на заміну радянському святу «День Перемоги», яке відзначали в СРСР, а потім в Україні до 2015 року включно.

«День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні» встановлено як державне свято внаслідок ухвалення 9 квітня 2015 року Верховною Радою України проекту закону № 2539 «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років» в рамках голосування за пакет законів про декомунізацію.

Ухвалений пакет законів про декомунізацію скасував Закон України «Про увічнення перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років». Завдяки змінам у законодавстві в новому святі не передбачили використання радянської символіки. В ухваленому декомунізаційному пакеті загалом заборонили в Україні пропаганду, зокрема й публічне використання комуністичної та нацистської символіки. Окрім цього, із законодавства зник термін «Велика Вітчизняна війна». Також у новому святі відбувається перенесення акценту з історії військових дій на історії конкретних людей, а відтак відмову від святкування на користь вшанування.

Символ святкування

Офіційним символом святкування Дня перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, як і Дня пам'яті та примирення, є квітка червоного маку — загальноприйнятий у світі символ відзначення пам'ятних днів Другої світової війни. В Україні використовується у власній стилізації, розробленій харківським дизайнером Сергієм Мішакіним. Гаслом обох пам'ятних днів є «1939-1945. Пам'ятаємо. Перемагаємо».

Знов газове питання: «Навіщо дурити людей?»

Із запитанням: «Навіщо дурити людей?» — звернулася делегація мешканців Захарівки. А справа ось у чому. Останні декілька тижнів представники газової дільниці ходять з хати в хату і дають на підпис папірець. Причому доступно пояснити, що там і чому його потрібно підписати, не можуть, а може, і не хочуть.

Доходить до того, що стареньких людей, які погано бачать, відверто дурять на кшталт: «Ми оглянули у вас, витоку газу ніде немає, підпишіть акт. А ми потім другий екземпляр вам повернемо». Та ось в тому Акті відсутній номер і дата, коли він випишувався. І назва у нього цікава: «Акт розмежування балансової належності та експлуатаційної відповідальності сторін». Виходить, що люди підписуються під тим, що все, що від газового крану належить їм, а все, що до газового крану (вся газова магістраль вулична) належить газовому господарству.

Мешканців Захарівки дуже обурило така ситуація. Адаже більшість наших земляків проводили газ

самостійно, кооперувалися, закуповували за власний рахунок необхідні матеріали, сплачували зі своєї кишені всі роботи та проектну документацію, всі ці роки власноруч фарбували магістральні труби та доглядали за ними. І тепер їх примушують добровільно і безкоштовно віддати все газовій службі у власність. Захарівці сприйняли це не інакше, ніж грабіж. Коли група мешканців вулиці Успенської звернулася за роз'ясненнями до старшого майстра Захарівської газової дільниці Володимира Юрченка, то адекватної відповіді на свої запитання не почули. Лише вислухали дуже емоційну розповідь про погіршений стан здоров'я і важку роботу. Ось і хочуть

Чи вирішить такі проблеми децентралізація?

Підстав для такого запитання надмірно багато. Одні кажуть про те, що це вже колись було. Тоді об'єднували колгоспи, багато точилось подібних розмов, протиріч і нічого доброго із того не вийшло — розвиток отримали тільки центральні садиби, а решта потрохи занедбали і згодом навіть населені пункти зникли.

Досвід минулої ери

Інші, уже сучасники, кажуть, що це занадто вигідно, порохували навіть задалегідь майбутні вірогідні кошти. Така думка цілком слушна, адже споживче відношення при сьогоднішній до суспільних відносин і взагалі до життя (коли і вмерти дорого) є виправданою. Так, першочерговими є «Іх Величність» гроші. І коли децентралізація сьогодні зводиться до розмов в більшості (нікого не хочу образити) малоосвіченими місцевими можновладцями лише про гроші, то ми завідомо стаємо заручниками ще однієї, мабуть передостанньої перед земельною катастрофи.

Я також дозволю собі провести деякі паралелі із цього приводу, але на таку думку мене нав'язала зовсім конкретна історія, конкретної пересічної людини із конкретного села у Роздільнянському районі. Власне, подібних історій безліч по всій Україні, і причина одна.

Почну із того, що я, як громадянин і як депутат районної ради, є палким прихильником продуманої децентралізації. І якщо вже за паралелі, то я, як сільський мешканець від діда — прадіда, свідомо пам'ятаю, знаю і переконую, що це в історично недалекому нашому минулому людина у будь-якому нашому селі у сільській раді за місцем мешкання могла за копійчане державне мито оформити купівлю-продаж своєї нерухомості, скласти заповіт, отримати спадщину, укласти шлюб, зареєструвати смерть і новонароджене немовля.

І це попри те, що цим займалась у сільраді одна людина на одну державну зарплатню. Якщо хтось і хотів віддячити із нашої української доброзичливої ментальної порядності і гостинності, то не більше ніж як за пляшку чи пакунок солодощів, у крайньому випадку — зарізаною куркою.

У кожному селі можна було пошити собі одяг, звернутися по першу невідкладну медичну допомогу до ФАПу, крім того, у районі функціонували по 5-6 цілком пристойних медичних амбулаторій із своїми стаціонарними відділеннями, у тому числі пологовими. Іхати у район була необхідність лише, щоб щось продати на ринку із власне вирощеного, за викликом в райвійськкомат, суд чи міліцію, на операцію до Центральної районної лікарні, можливо, на концерт чи у театр.

Звичайно, життя було не із солодких, та скажіть мені будь ласка, коли на селі воно було не таким?

Бабусині поневіряння про спадщину

Так ось. У селі Кошари Роздільнянського району мешкала собі звичайна родина Пержевських. Все життя подружжя на землі та біля тварин. Жили біль-менш заможного, мали гарний будинок, тримали власне господарство, працювали у місцевому радгоспі і при розпаюванні отримали два земельних паї загалом понад 15 га. Виростили двох синів, старший у Москві, а з меншим лихом — переховується від правосуддя, і де його доля носить — невідомо. Мабуть і це також прискорило смерть господаря. В помешканні залишилася сама господиня Л.І.Пержевських із зареєстрованим меншим сином, що у розшуку і з таким же правом на спадщину.

Постало питання оформлення спадщини від померлого чоловіка як самого будинку, бо неможливо сплатити послуги за постачання води, газу, електроенергії, так і отримання сплати за оренду земельних паїв, бо орендар ще за 2016 рік розрахувався по совісті, а далі каже: «Бабусю, оформляй землю на себе, бо більше не зможу». Ось тут настав час і треба їхати в район! За 70 років свого життя можливо зо 5 разів вона була у Роздільній і то

тільки на базарі, а зараз: «Держгеокадастр, нотаріус, адвокат, позов до суду, ДАБІ, ЦНАП, пенсійний фонд, податкова служба, Одеський державний архів...», язика зламаєш, а ще підступитися до них треба.

Такі високі палаци, сходи, світло, брами на дверях, відеокамери, самі навіть невисокого рангу посадовці мордаті, напищені, суворі, і де тій бабусі, яку земля вже досить добре до себе притягує, розпрямити свій поперець, щоб хоч обличчя їх побачити. А ті ж оцінюють не громадянина із його зверненням, проблемою, а потенційного клієнта з гаманцем, зараз навіть у лікарів не пацієнти, а клієнти. Інша справа працівниця у сільраді своя, сусідка, корів разом на пасовище виганяють, у лавці зустрічаються, діти — онуки у школі разом навчаються. І що ж, під виглядом боротьби із корупцією (не на «горі», а у селі) усі повноваження віддали новоствореним чисельним структурам із багатомільйонними державними бюджетами комусь і десь, де отримати навіть банальну довідку, треба ще мати довідку, що ця довідка тобі потрібна. Треба написати заяву та через тиждень чи два прийти і можливо її отримати. Ви скажете, що це не так? Якби я слухав тільки те, що кажуть по телебаченню, то був би на вашому боці. Мовляв, що все швидко у якихось центрах, чи в електронному режимі, чи ще щось там завдяки успішним грузинським чи латвійським реформам у нас все миттєво вирішується. Та де ж та межа людського страждання, терпіння?

Ходить 70-літня бабуса Пержевських із жовтня минулого року на тиждень по два рази попід відомчі вікна, заглядає в них із дороги і щоразу додому повертається плачучи. Автобус один раз на день і то не щодня, замість п'яти рейсів у день, як ще зовсім недавно. Поки їздила, вже у районі скоротили і самого державного нотаріуса, а архів вивезли до Одеси, син із Москви із-за подій під будівлями філії «Сбербанка Росії» в Україні не в змозі переслати щомісяця невеличкі кошти, як-не-як, а в еквіваленті однієї української мінімальної пенсії, чим міг допомогти раніше, і який тут адвокат за 1300 грн. на місяць пенсії?

Довідкові знущання

Взялися ми в офісі МДО «Депутатський контроль» як і чим могли допомогти старенькій, а для решти нема таких повноважень, треба боротьба, вишукування доказів, представництво у судах. Далі повели бабусю до недавно створеного Центру надання вторинної безоплатної юридичної допомоги незможним громадянам із багатомільйонним бюджетом по Україні для цих Центрів і розхваленим на усі боки. Зустріли ввічливо, взяли допомогти, та через годину бабуся повернулася і каже показуючи на клаптику папірця список документів, що це треба надати їй, аби довести, що вона незможна і має право на таку допомогу. А це ксерокопія паспорту і ПІН, довідку із пенсійного фонду про розмір пенсії, довідку із податкової служби про доходи.

Нам, самодостатнім громадянам, звикнувши до подібного, на перший погляд видається зрозумілим, логічним і правильним. Ми не за кордоном, де якщо протягом 10 днів не вирішується їх питання за лише одним зверненням, то заявник подає до суду і завідомо автоматично вииграє справу із величезним відшкодуванням збитків.

У нас інші правила, та не в Центрі не в змозі зробити ксерокопії, а тільки можуть спровадити бабусю шукати спритних підприємців, не в держава не могла надати можливість Центру доступу до усіх баз даних?

А тепер на мить уявіть, як можна здобути ці довідки?

люди, щоб офіційні особи Ширяєвгазу на сторінках нашої газети докладно роз'яснили, навіщо вони дурять людей, примушуючи підписувати їх такі акти. Адаже, як повідомив голова НКРЕКП Дмитро Вовк на брифінгу 10 квітня абонплату на газ (яку мали ввести з 1 квітня цього року) скасували.

— Наше рішення, яке мали застосувати з 1 квітня, повністю змінимо. Буде скасування і для жодного українця підвищення не відбудеться, — оголосив Вовк.

Чи це чергове замилування очей народу і все ж таки планомірно готується введення горезвісної абонплати на газ?

Можливо, депутатам Захарівської селищної ради варто взяти приклад із своїх колег із Мукачєвого, які 4 квітня цього року на сесії прийняли рішення про повернення територіальній громаді міста Мукачєвого та передали на позабалансовий облік управління міського господарства Мукачєвської міської ради майно півднічної газової мережі, а саме: вуличні газопроводи протяжністю 64,148 км; споруди ГРП — 1 шт.; ШРП — 49 шт., КСС — 20 шт. Така передача газових мереж на баланс міста робиться заради недопущення неогрунтованого та безпідставного безоплатного використання майна (півднічної газової мережі) територіальної громади та з метою ефективного їх використання в інтересах мешканців міста.

Слід зауважити, що це рішення викликало неабиякий резонанс не тільки в Закарпатті, а й у всій Україні. Рішення Мукачєвської міськради назвали прецедентом, який може поширитися на інші міста та зруйнувати «сірі газові схеми» (цитата з матеріалу сайту Mukachevo.net).

Вікторія МАЙНИЧ

ДЕПУТАТСЬКИЙ КОНТРОЛЬ

Ксерокопії ми в офісі їй зробили. Завдячуючи особистим стосункам, зателефонували до відділення Пенсійного фонду і нам через 15 хвилин, розуміючи ситуацію із бабусею (щиро дякуємо особисто Лілії Кириленко), працівники принесли відповідну довідку прямо до офісу. У податківців складніше. Зателефонували і за порадою заступниці Н. Козовякіної відвели бабусю до відповідального працівника. Щоправда, швидко прийняли від бабусі власноручну заяву і пообіцяли лише через тиждень видати. Тобто, треба прийти ще зайвий раз, впливаючи рейсового автобуса. Чекаємо, серйозні дані про доходи за земельні паї, таємниця, ретельна перевірка, резолюції, дозволи і все таке... порядок.

— Чи не знущання?

— Так.

Тим часом зустрічаюсь особисто із очільником Центру надання цієї юридичної допомоги паном Твердохліб. Ця людина справила на мене перше позитивне враження, я йому розповів про те, що випадково натрапив на цю історію і провів його сприяння у вирішенні складного питання. Чинювник констатував, що у цій історії щось не так, тут багато винуватців серед працівників і тієї ж сільради, Управління соціального захисту, депутатів (про тих, що йшлося вище) і взявся бабусі допомогти особисто. Завчасно дуже вдячний і бажаю, щоб йому це вдалося. Будемо слідкувати.

То ж на кого наша надія?

А як же децентралізація? Чи залишаться у районах ці жирні котли, що випишують довідки, робити які оцінювання, оформляти заповіти, спадщини, дарування тощо за шалені кошти? До речі, від цієї бабусі я вперше почув, про те, щоб подарувати у селі, наприклад, своєму синові свій будинок, приблизно 1960 року власноручної побудови, мені обійдеться приблизно у суму 10 тис. грн., а потім ще синові сплатити чималий податок. Якщо вони залишаться, то сама ідея децентралізації позбавляється усілякого сенсу. Я не бачу сьогодні в країні ні політичної, ні іншої волі позбавити цю зграю шакалів економічного підґрунтя. Де необхідно буде шукати їх і за які гроші після об'єднання громад — я взагалі не знаю. Якщо зараз хоч у район усі їдуть, то куди потім? Як сьогодні пропонується об'єднати громади, що навіть автомобільного сполучення не мають поміж собою? Крайній буде староста, без грошей, без повноважень, а тому і без бажання.

Розікрали, розвалили, а тепер беріть, господарюйте і через тиждень відповідайте. А не краще навпаки? Відновіть, побудуйте і передайте.

Нема коштів? Не крадіть. Вкрали? Віддайте хоч частину, та марно.

Поки є час, поки нас законодавчо не об'єднують, рахувати майбутні доходи треба, однак насамперед треба виборювати право за самоповагу, зручність, комфорт, якість життя та інші цінності через повноваження, послуги і широкую індивідуальну відповідальність.

Для порівняння зазначу (ніколи не був у Сінгапурі), кажуть, що там можна робити що завгодно: бешкетувати, палити, плювати, топтати газони і навіть стояти на голові, і все це кому заманеться. Так, можна, не забронено, але за все це штраф у 500 доларів. Нема коштів сплатити — будьте так ласкаві до арешту, або примусових робіт на цю суму. Такий «Orqning» (в перекладі з німецького — *порядок, ред.*) нам чомусь самим не до побуди. Шкода. Я за! А ви?

Фундамент нашого заможного життя закладається нами і не обов'язково за вказівкою від царів-офшорників, блазнів, кнопкодавів. Саме нами, зважте на це.

Микола ПАЛІЙ,

депутат Роздільнянської райради,

голова районного офісу МДО «Депутатський контроль»

777 днів з життя Арсенія Яценюка

«Час розкидати каміння і час каміння громадити», — так каже Біблія, Екклесіяст, розділ 3. Він, 15-й Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, пробув на цій посаді з 27 лютого 2014 року по 14 квітня 2016 року — рівно 777 днів. Покинув пост прем'єра, гучно подавши у відставку в залі Верховної Ради України. Після чого демонстративно, під оплески подяки народних депутатів своєї фракції «Народний фронт» та багатьох інших, з гордо піднятою головою покинув парламент, не чекаючи результатів голосування. Арсеній Петрович завжди робив ефектні кроки.

Після того минув рік, і пристрасті давно вже забулись. Отже, можна тепер спокійно подумати над тим — що то було таке рік тому, і хто був правий та винуватий. «Народна думка» неупереджено та об'єктивно дослідила результати роботи колишнього керівника уряду — час збирати каміння.

Уряд-камікадзе

Коли після масового розстрілу людей в Києві президент-утікач Віктор Янукович зранку 22 лютого 2014 року зник зі столиці, Російська Федерація вже 27 лютого розпочала військове вторгнення своїх регулярних військ на територію Автономної Республіки Крим. Згодом Росія почала війну проти України на сході нашої держави — в Донецькій та Луганській областях. Під загрозою подальшого військового вторгнення Росії опинився увесь схід і південь України.

Здавалося, що для України все скінчилося, і земля під нею провалилася у безодню. Кілька днів було щось схоже на цілковите безладдя. Для розуміння ситуації — на той час серед усіх силовиків, які перебували у Криму, не зрадили свою країну:

- з 13 468 солдатів і офіцерів Збройних сил України — лише 3 990 (29,6%);
- з 10 936 працівників МВС не стали зрадниками лише 88 осіб (0,8%);
- з 1 870 прикордонників до України повернулося лише 519 (29,7%);
- з 2 240 працівників СБУ — лише 242 (10,8%);
- з 527 офіцерів і прапорщиків Управління держохорони не зрадили Україну лише 20 осіб!

Хто в такій ситуації візьме на себе відповідальність за управління державою? Ними могли бути тільки камікадзе. 27 лютого 2014 року Верховна Рада проголосувала 371 голосом «за» призначення Арсенія Яценюка Прем'єр-міністром України. З переляку «за» голосували навіть поплічники В. Януковича — Партія регіонів. Спікер Верховної Ради, в.о. Президента України Олександр Турчинов зазначив, що це рекордна кількість голосів за історію голосувань кандидатур на цю посаду. Сам А. Яценюк так і назвав свій Кабмін: «Ми — уряд-камікадзе».

Головні досягнення уряду Арсенія Яценюка

Зараз зазвичай на його адресу сиплеться маса звинувачень. Та зачекайте, шановні, перед тим, як сипати образами, давайте вдумати до аналітики. Цифри говорять самі за себе. За два роки перебування Арсенія Яценюка на посаді голови уряду вдалося відновити боєздатність Збройних Сил України, було створено Національну гвардію України. Видатки на безпеку і оборону забезпечено на рівні 5,06% ВВП (114,5 млрд грн. у 2016 році). Видатки на оборону у 2015 році (96 млрд грн.) зросли на 50% у порівнянні з 2014 роком.

В умовах війни уряд Яценюка врятував економічне та фінансове становище в Україні, стабілізував економіку

і зупинив загрозу дефолту. Загальний зовнішній борг скорочено з 73 млрд. дол. США до 66 млрд. дол. США. Вперше за три роки в Україні зафіксовано зростання промислового виробництва — на 7,6%. За час прем'єрства Арсенія Яценюка Україна стала енергетично незалежною від Російської Федерації: Україна вперше пройшла зиму 2015 — 2016 років без поставок газу від російської компанії «Газпром».

«В умовах війни уряд Яценюка врятував економічне та фінансове становище в Україні».

Арсеній Яценюк особисто підписав політичну частину Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Він зробив те, що в останню мить відмовився робити Янукович, що, врешті, й спричинило виникнення Євромайдану в Києві.

Тіньові посередники були усунуті з енергетичного ринку, задіяні прямі контракти з постачальниками. Було запроваджено програму цільових кредитів на реалізацію програми з енергоефективності.

Було створено Національне антикорупційне бюро та Національне агентство з запобігання корупції. Проведено реорганізацію управління державними підприємствами, на конкурсних засадах замінено низку керівників великих державних компаній (ПАТ «Укртранснафта», «Укргазвидобування», «Укрнафта», Державна продовольчо-зернова компанія, «Іллічівський порт», «Аеропорт Львів»), розпочалося запровадження системи електронних закупівель ProZorro.

Введено політику жорстких санкцій щодо держави-агресора — Росії. Через ефективну дію українських санкцій російська економіка зараз зазнає мільярдних збитків.

Відставка — кому заважав Арсеній

Та попри всі досягнення 10 квітня 2016 року А. Яценюк у своєму щотижневому відеозверненні повідомив про прийняте рішення скласти повноваження Прем'єр-міністра України. Як сказав — так і зробив, 14 квітня за його відставку проголосували 257 депутатів з 390.

«Штучно створена істерія навколо Яценюка шкодила вже національній безпеці держави».

Це не був грім серед ясного неба. Останні півроку штучно створена істерія навколо Яценюка шкодила вже не тільки його авторитету, а й національній безпеці держави. Хто був ініціатором того психозу? Не треба і гадати — ВО «Батьківщина» в перших рядах на чолі зі своєю чарівною лідеркою Юлією Тимошенко. Головна її «фішка» — комунальні тарифи. Але б хто про це говорив! Красномовно висловився з цього приводу наступник Арсенія Петровича — Володимир Гройсман. Той

сказав, що якщо Україна, не дай Боже, програє зараз у міжнародному Стокгольмському арбітражному суді позов проти російського «Газпрому», а це десятки мільярдів доларів, через газовий контракт, який Тимошенко підписала з Путіним, то: «Доведеться Тимошенко віддати замість грошей. Якщо вона підписала, то нехай і несе відповідальність. Чого за це мають платити усі українські громадяни. Іншого варіанту немає».

Політичні погляди

Під час перебування на посаді Прем'єр-міністра Арсеній Петрович заявив про необхідність набуття Україною членства в Європейському Союзі та НАТО. Виступав за повну прозору приватизацію об'єктів державної власності, за виключенням стратегічних компаній.

У квітні 2016 року з його боку прозвучала заява про необхідність «тотальної і радикальної реформи» політичної системи України та ухвалення нової Конституції, яка повинна збалансувати відносини в трикутнику Президент — Уряд — Верховна Рада України.

Яценюк ініціював зменшення бюрократичного апарату, підвищення заробітних плат для державних службовців та звітування всіма чиновниками про свої статки, доходи і витрати, і контроль за цим.

Арсеній Яценюк висловився про необхідність жорсткої політики по відношенню до Російської Федерації, яку назвав державою-агресором: «Жодних угод і компромісів за рахунок України. Відновлення територіальної цілісності української держави. Повернення Донецька, Луганська і Криму. І продовження санкцій проти Російської Федерації до того моменту, доки Україна повністю не відновить свій територіальний суверенітет». На знак помсти путінський режим склепав чергову байку про участь Яценюка в чеченській війні проти Росії (*ха — ха — ха!*), і виніс судові рішення про міжнародне кримінальне переслідування про цей вигаданий «злочин».

В українській політиці друзів не буває

Арсенія Петровича, даруйте, просто «злиди»: і вороги, і друзі. Партія регіонів, яка потім назвалася Опозиційним блоком з одного боку, і друзі-коаліціанти — з іншого. Це ті «друзі», значна частина яких якимось дивним чином потрапила з тієї ж Партії регіонів у провладну фракцію парламенту — «БПП «Солідарність»». Перші мріють про повернення собі влади, другі — ну, треба ж на когось помилки списувати.

Любити чи не любити Яценюка — не це головне, взагалі, український народ політиків не дуже любить. Але належне, все ж, можна йому віддати. Бо не такий страшний Арсеній, як ним лякають українців. І ніде правди діти — на той час бажаючих очолити уряд більше нікого і не було! А він, Яценюк — не злякався.

Чи повернеться Арсеній Яценюк у велику політику? Ні, не повернеться, бо для чого повертатися туди, звідки ти не йшов. Зараз він є одним із найавторитетніших українських політиків для заходу. І йому, всього-навсього, лише 43 роки.

Володимир ОБЖИЛАНСЬКИЙ

Хто в домі господар?

на офіційний сайт парламенту. У відповідь на це, їй пояснили, що згідно зі ст. 87 Конституції, Верховна Рада України може розглянути питання про відповідальність уряду, якщо таку постанову подасть не менше 1/3 від складу парламенту, тобто не менше 150 депутатів. Хіба про це не знала Тимошенко? Звичайно, що знала, але в неї не було на той момент більше ніяких фантазій щодо створення чергового скандалу.

У січні 2017 року Печерський районний суд Києва відмовився задовольнити позов Юлії Тимошенко до Володимира Гройсмана, в якому вона вимагала спростувати його слова і захистити її честь і гідність. Прямо як у відомому фільмі: «Не виноватая я, он сам ко мне пришел».

Двобій триває. Чи втримається Володимир Гройсман на посаді — вже зовсім скоро стане відомо. А ось те, що Ю. Тимошенко не заспокоїться ні за яких обставин, — це точно. Пам'ятає, у 2010 році напередодні президентських виборів, скрізь, по всій Україні, висіли величезні плакати з логотипами ВО «Батьківщина»: «Вона працює». Недарма кажуть, що влада — це така зараза, що ніколи не дає спокою. Ой лишенько, та тільки це ж гірка правда, і її подіти нікуди.

Однак червоносердечна «опозиціонерка» як та царяця: — «...всех милее, всех румяней и белее». І їй дуже хочеться стати президентом, вона і далі над чим працює. Тільки як до цього поставляться люди на чергових виборах? Час покаже і все розставить на свої місця.

Андрій ОВЕРЧЕНКО

Прем'єр-міністр України Володимир ГРОЙСМАН: «Мамою корупції і популізму в Україні є Юлія Тимошенко»

Прем'єр-міністр України 14 квітня цього року відзначив рік свого перебування на цій посаді. Час сплинув швидко, а разом з ним і імунітет Володимира Борисовича, який гарантував, що ніхто його не зможе звідти потурити. І вже в травні йому доведеться доповідати в парламенті про результати своєї роботи за минулий рік. Ну, а там, як кажуть, як політична карта ляже: або знімуть, або ні, третього не дано.

Давня нелюбов

Бажаючих «знести» пана Гройсмана з займаного крісла не бракує. І як завжди, попереду всіх — знову Юлія Тимошенко, це її улюблена справа. Адже вона, і тільки вона — «Самая обаятельная и привлекательная». До того ж, у неї з керівником уряду свої давні рахунки. Тому нинішній Прем'єр-міністр до двобою почав готуватися завчасно.

8 липня 2016 року під час брифінгу у Верховній Раді Володимир Гройсман звинуватив екс-прем'єра Тимошенко в тому, що вона особисто отримувала вигоду з незаконних газових схем, які за його словами існували в Україні ще раніше. Згодом, 14 лютого 2017 року він назвав на засіданні уряду лідера партії ВО «Батьківщина» Юлію Тимошенко «матір'ю економічної слабкості і популізму в Україні».

Слів правди голова уряду не добирає, продовжуючи виразно та з інтонацією перераховувати усі «заслуги та подвиги» своєї опонентки. Повна характеристика звучить так: «Мамою української економічної слабкості, знищення української незалежності, корупції, популізму і неефективності є Юлія Тимошенко, — заявив прем'єр. — Тотальна брехня, жодного слова правди».

За його словами, вона 20 років робила все для того, аби знищити Україну. «І завжди їй хтось заважав», — додав Володимир Борисович. Та розповів міністрам, як ще

10 років тому Юлія Володимирівна намагалася добитися його відставки з посади мера Вінниці за комунальні тарифи. «Але не змогла, не по зубах був», — похвалився він.

«У Юлії Тимошенко є потенційна жага і самоціль — дірватись до влади. Наша ж ціль — сильна держава Україна», — прокоментував її заяви прем'єр і додав, що саме «ця брехня не дає можливості для успіху України».

Невдалі контракти Леді Ю

В свою чергу, 10 лютого 2017 року 13 народних депутатів від «Батьківщини», серед яких, звичайно, була і лідер фракції Юлія Тимошенко, зареєстрували постанову про відставку Прем'єр-міністра В. Гройсмана. Однак, якимось дивом, вже ввечері того ж дня ця постанова зникла з сайту Верховної Ради.

Голова уряду назвав «тотальною брехнею» заяви Тимошенко від 13 лютого, що за нинішнього прем'єра в Україні спостерігається економічний спад, і що саме Володимир Гройсман разом з Петром Порошенко незаконно забрали з Верховної Ради України проект постанови «Батьківщини» про відставку голови уряду. Також Юлія Володимирівна казала, що не намагається очолити Кабінет Міністрів України.

Партія «Батьківщина» зажадала роз'яснень від апарату Верховної Ради та повернення проекту постанови

Втрачене обличчя славного міста

Як і в кожному населеному пункті автостанція є обличчям міста. Але в Татарбунарах воно відсутнє, тому що фактично автостанції немає. Досить давно, мабуть, «під шум дощу», приміщення автостанції продали. І на сьогодні в установленому законом порядку, зареєстрований договір оренди земельної ділянки навколо автостанції, який був укладений між Татарбунарською міською радою та ТОВ «Тека» з 2012 року. Цільове призначення земельної ділянки — реконструкція, експлуатація та обслуговування автобусної станції. Але з моменту укладення договору до теперішнього часу автостанція знаходиться в занедбаному стані, не функціонує і відсутні будь-які правові документи, перш за все — паспорт на автостанцію, його просто немає в природі. Це говорить про те, що цей об'єкт знаходиться поза межами правового поля. Як здійснюється перевезення пасажирів, хто забезпечує та контролює фінансові розрахунки між пасажирами та перевізниками — ніхто не знає. Хто, скільки, куди і яких податків сплачує згідно закону, якщо, взагалі, таке відбувається, — теж невідомо. І хто та скільки, нарешті, отримує прибутку від такої діяльності, — це таємниця за сімома печатками.

Громада обурилась

24 квітня поточного року в залі засідань Татарбунарської міської ради відбулось засідання «круглого столу», в якому взяли участь представники громадськості, місцеві депутати, міський голова. Громада не заперечує, щоб здійснювались якісь роботи на цьому об'єкті, але в рамках закону. В договорі оренди земельної ділянки зазначено, що ТОВ «Тека» має право відповідно за договором, без зміни цільового призначення, використовувати цю земельну ділянку. Але до цього часу з 2012 року абсолютно нічого не робиться, відсутні будь-які умови для перевезення пасажирів. Отже, громадськість поставила питання щодо винесення його на розгляд мерії та прийняття відповідних рішень, які би відповідали запитам громади.

Слід зазначити, що ТОВ «Тека» з метою благоустрою прилеглої території затвердила паспорт прив'язки, на що є відповідне рішення виконавчого комітету Татарбунарської міської ради. Але підприємці, які працюють на межі, впритул, з цією ділянкою, були незгодні та оскаржили дане рішення в судовому порядку, бо ж фактично їх просто відтіснять зі своїх законних місць, ставлячи під загрозу позбавлення можливості працювати. Суд першої інстанції задовольнив їх клопотання, та апеляційний суд його скасував. Зараз справа розглядається у Вищому адміністративному суді України.

Паспорт прив'язки тимчасових споруд анульовано

11 серпня 2016 року з дати набрання сили рішення апеляційного суду до нинішнього часу ТОВ «Тека» не приступило до розміщення тимчасових споруд. Згідно чинного законодавства дія паспорта прив'язки тимчасових споруд анулюється за наступних умов: не встановлення тимчасових споруд протягом 6 місяців з дати отримання паспорта прив'язки. Отже, на сьогодні строк дії паспорта прив'язки закінчився.

В договорі оренди написано, що за згодою орендодавця, яким є Татарбунарська міська рада, визначеною у окремішій угоді, орендарю слід проводити поліпшення стану земельної ділянки, зводити в установленому законом порядку будівлі, споруди, насадження можна лише без зміни цільового призначення об'єкта. Але насправді автовокзал за призначенням не працює, на прилеглої території функціонує несанкціонована торгівля.

Згідно заяви підприємців, на місце виїжджала термінова комісія міської ради, яка зафіксувала на орендованій земельній ділянці ТОВ «Тека» 4 тимчасових споруди, 3 з яких є торгівельними об'єктами. Зафіксовано, що особи, які знаходились в цих спорудах, незаконно займались підприємницькою діяльністю без відповідних на те дозволів та договорів суборенди. Таким чином, міська рада втрачає прибутки, а підприємці, що здійснюють незаконну діяльність, поповнюють кишені невідомо кого. Кількість незаконних торгових точок збільшується, договір оренди землі порушується.

В разі порушення орендарем умов договору оренди, міська рада може порушити питання про розірвання цього договору, що передбачено умовами цього ж договору. До присутніх також надійшла інформація, що ТОВ «Тека» відмовляється від своїх прав орендаря вказаної ділянки, та звернулася до міської ради з кло-

ТАТАРБУНАРИ: гаряча точка — автовокзал

На фото: Андрій ГЛУЩЕНКО, міський голова м.Татарбунари (зліва), Володимир ГАЖИЙСЬКИЙ, депутат Татарбунарської міської ради, голова депутатської групи «Спільна мета» (справа)

Місто Татарбунари знаходиться вздовж міжнародної траси Одеса — Рені, яка далі прямує до Бухаресту, одним словом — в Європу. Це перехрестя, на якому тисячі туристів, відпочивальників звертають в літній сезон на знамениті пляжі Чорного моря, які вважаються екологічно найпривабливішими на Одещині. До того ж, Татарбунарський район містить на своїй території комплекс Тузлівських лиманів — неймовірного природного заповідника. І першим, що бачать люди, коли зупиняться там, є автовокзал. Тільки ось побачене лякає — це приміщення в аварійному стані, яке несе неприховану загрозу для життя та здоров'я людей.

потанням про передачу цієї земельної ділянки в суборенду. І це ще раз підтвердило те, що автостанція ТОВ «Тека» не цікавить, а цікавить його тільки торгівля на її території, та й та незаконна.

В такому разі правильним було би рішення про залучення в відкритому конкурсі осіб, які би запропонували свої рішення щодо здійснення усіх необхідних заходів, в результаті яких автостанція була б відремонтована і відповідала своєму призначенню.

Як працює автостанція у Болграді

На запрошення громадськості Татарбунар у засіданні круглого столу взяв участь Анатолій Хрістев — приватний підприємець з міста Болград. Він повідомив присутніх про те, що схожа ситуація відбулася ще, як мінімум, 10 років тому у його місті. Зараз там існує дві автостанції.

На фото: Анатолій ХРИСТЕВ, підприємець, м.Болград

ТОВ «Тека» ще у 2007 році придбала усе об'єднання автобусних станцій, серед яких були також автостанції у Болграді та Татарбунарах. Але купити — купили, а далі нічого не робили: за приміщеннями не доглядали, договорів з перевізниками не уклали. Чи у них нічого не виходить, чи просто сили не у свого човна, і схоже на те, що не знають, що з цим далі робити. Та ж сама ситуація склалася в Рені, Килії, Ізмаїлі та інших населених пунктах. Розрахунок пасажирів за проїзд відбувається безпосередньо з водієм автобуса. Немає касових апаратів, залу очікування, автостанції не атестовані. І зовсім схоже на те, що в найближчі роки якихось змін не очікується.

Підприємець розповів, як ТОВ «Тека», користуючись своїм, фактично, монопольним правом на той час на автостанції на території усієї Одеської області, усіляко блокувало та перешкоджало йому. Але попри це, він звів

поруч з автостанцією ТОВ «Тека» свою власну — приватну. У ній є все: кімнати для відпочинку, матері та дитини, відпочинку водіїв та персоналу, для очікування пасажирів, камери схову. Автостанція отримала атестацію 3-го класу, працює цілодобово, без перерви на обід. Працівники, а це 10 людей, мають офіційне працевлаштування та пристойну заробітну плату. Зимом є опалення, кімнати відпочинку обладнані душем та кондиціонером.

Все це сталося, як не дивно, не без «допомоги» ТОВ «Тека», яка своєю «опікою» не зводила очей з Анатолія Валентиновича, з надією, що у нього нічого не вийде, адже вони вважали, що виключно вони, і ніхто інший, мають право займатись автостанціями на території Одеської області. Міська рада Болграду, віддаючи належне успішно реалізованому проекту Анатолія Хрістева, виділила йому земельну ділянку для облаштування платформ для посадки та висадки пасажирів. ТОВ «Тека» мусила з цим погодитись, оскільки Верховний суд України поставив крапку в суперечці щодо існування альтернативної автостанції в Болграді.

ТОВ «Тека» немає атестації в Татарбунарах

Прямо із залу засідання, де проводився круглий стіл, учасники зустрічі зателефонували у «Укртрансінспекцію», яка знаходиться в Києві. Вона здійснює правовий контроль за роботою автостанцій та перевізників. Почуте у відповідь мало ефект неочікуваного розриву інформаційної «бомби». Отже, за повідомленням державного органу, з 10 жовтня 2016 року закінчилась атестація ТОВ «Тека» в Татарбунарах, нові документи вони не надавали, а усі наявні попередні документи прострочені і є такими, що втратили свою силу. Таким чином, з моменту вказаної дати та по цей день, ТОВ «Тека» здійснює протиправну підприємницьку діяльність на території Татарбунарського автовокзалу. Вказана інформація є офіційною, яка розміщена на сайті «Укртрансінспекції». Усі бажаючі можуть пересвідчитись у цьому, відвідавши цей сайт або зателефонувати.

Враховуючи цю інформацію, цілком зрозумілим є те, чому ТОВ «Тека» намагається зараз укласти договір про суборенду. В таких випадках кажуть дуже просто: «Кінці в воду». Після почутого, представник підприємця, який усіляко намагався довести присутнім законність своїх дій та узаконити беззаконня, знітившись та опустивши голову, не міг нічого сказати та пояснити людям. Отже, все таємне стає явним — так написано в Біблії.

Мер — всьому голова

Остання новина додала присутнім, за винятком представника підприємця, неабиякого оптимізму та віри в справедливість та свою перемогу. Вони звернулись до мера міста Андрія Глущенка з проханням розірвати договір оренди земельної ділянки з ТОВ «Тека» у зв'язку з неналежним виконанням останнім своїх обов'язків. Андрій Петрович, вислухавши людей, зваживши усі «за» та «проти», відповів наступне: «У разі того, якщо буде достатньо правових підстав, ми звернемось до суду із заявою про розірвання договору оренди земельної ділянки, який укладений між Татарбунарською міською радою та ТОВ «Тека».

Останні слова міського голови потонули під оплески вдячних мешканців Татарбунар. Отже — мер з народом, бо де правда, там і він. Адже його обрали люди. А згідно ст. 5 Конституції України: «Єдиним джерелом влади в Україні є народ».

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

